

Ansvar for, at lovens krav efter § 22 er opfyldt, ligger forsåvidt herefter helt og fuldt hos vedkommende kommunale organer (jfr. betænkningen side 69 og bemærkningerne til lovforslagets § 22). Mod en kommune, som nægter at opfylde sine forpligtelser efter § 22, haves der normalt ikke andre midler end de sædvanlige i kommunallovgivningen hjemlede, hvilke midler må kunne benyttes i tilfælde, hvor en kommune groft tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til civilforsvarsloven.

Med hensyn til udgifterne er forholdet det, at nogle af udgifterne til foranstaltningerne efter § 22 afholdes af staten, jfr. § 25, nemlig udgifterne til gas- og fosfortjenesten, meldingstjenesten, offentlige beskyttelsesrum og reservevandforsyningstjenesten, ligesom der for hjælpetjenesten og de øvrige foranstaltninger er mulighed for at yde tilskud i det omfang, disse ligger udover det sædvanlige fredsmæssige beredskab.

Da det nærmere omfang af de krav, der af indenrigsministeren stilles med hensyn til disse foranstaltninger, imidlertid må forventes afpasset efter de bevillinger, de statslige bevilgende myndigheder stiller til rådighed, får spørgsmålet om kommunernes selvstændige ansvar kun praktisk betydning for de foranstaltninger, hvor kommunerne selv skal bære udgifterne (f. eks. størstedelen af brandtjenesten). I konsekvens af det hovedsynspunkt, der ligger til grund for den skarpe skillelinie, forslaget drager mellem statens og kommunens forpligtelser indenfor det lokale civilforsvar, er det efter ministeriets opfattelse det rigtigste at lade rettigheder og ansvar følges ad på dette vigtige område.

Til spørgsmål 19:

Med hensyn til anvendelsen i fredstid af de eksisterende betondækningsgrave kan det iøvrigt oplyses, at omkring 600 af de bestående ca. 5 000 betondækningsgrave er udlejet til private til fredsmæssig anvendelse, og at denne udlejningsvirksomhed for tiden giver statskassen en årlig indtægt på ca. 225 000 kr. Endvidere er et vist antal dækningsgrave stillet vederlagsfrit til rådighed for private grundejere på betingelse af, at disse har givet afkald på den dem ellers tilkommende afsavnsgodtgørelse.

Bevillinger til opførelse af nye dækningsgrave vil blive søgt på sædvanlig måde. Det vil dog antagelig være hensigtsmæssigt at afsætte rammerne for et byggeprogram over nogle år, således at der indenfor en sådan periode kan udføres beskyttelsesrum for et vist beløb.

Til spørgsmål 20:

Da det skønnes nødvendigt at etablere en tilsynsordning for centralstyrelsen med de lokale civilforsvarsordninger, er det i betænkningen side 52 foreslået, at der ansættes særlige civilforsvarsinspektører, der efter nærmere regler skal foretage inspektioner af de dem underlagte distrikter og påse, at lovens krav med hensyn til civilforsvaret opfyldes, herunder at fornødent materiel er tilstede, og at der bibringes mandskabet en forsvarlig uddannelse. Er de trufne foranstaltninger ikke på højde med de gældende krav, må der foretages indberetning herom til civilforsvarsstyrelsen (jfr. besvarelsen af spørgsmål 17). Endvidere skal inspektørerne overvære civilforsvarets øvelser og i det hele foretage indberetning til civilforsvarsstyrelsen om sådanne foranstaltninger, som i de enkelte områder må anses for påkrævede. Derimod er der — som også nævnt under besvarelsen af spørgsmål 17 — ikke tænkt tillagt *civilforsvarscheferne* tilsynsbeføjelse overfor civilforsvarskommissionerne.

Ligesom det var tilfældet under krigen, hvor statens civile luftværn havde en vidt udbygget tilsynsorganisation med de enkelte luftbeskyttelsesområder, er det tanken at organisere den fremtidige tilsynsordning på administrativt grundlag. I betænkningen er det foreslået, at civilforsvarskorpsets brigadeføder beskikkes til som civilforsvarsinspektører at varetage det nødvendige tilsyn. Herved undgås oprettelse af nye stillinger, og der åbnes mulighed for et heldigt samarbejde mellem CF-kolonnernes ledelse og byernes hjælpetjeneste.

Efter ministeriets opfattelse vil det ikke være nødvendigt særligt at lovfæste den påtænkte tilsynsordning, for hvilken der iøvrigt må antages at være hjemmel i den almindelige bestemmelse i lovforslagets § 2, stk. 2. Såfremt en særlig lovfæstelse imidlertid anses for ønskelig, skal jeg ikke udtale mig herimod.